

Ольга Сергіївна Луньова,
ад'юнкт докторантури та ад'юнктури
Харківський національний університет
внутрішніх справ,
м. Харків

УДК 343.13 (477)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ІНШИМИ УЧАСНИКАМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

У статті розглянуто особливості взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження, такими як керівник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя та ін. Здійснено аналіз юридичної літератури, що вивчає повноваження слідчого. У зв'язку зі змінами у національному кримінальному процесуальному законодавстві запропоновано нові форми взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження.

Ключові слова: слідчий, повноваження, взаємодія, сторона обвинувачення, учасники кримінального провадження, процесуальна самостійність, судовий контроль.

Вивчення та належне правове регулювання діяльності органів досудового розслідування, в тому числі їх взаємодії з іншими учасниками кримінального провадження, після прийняття чинного КПК України у 2012 р. є одним із важливих питань науки, законодавчої та правозастосовної діяльності. Забезпечення гарантій процесуальної незалежності слідчого щодо взаємодії з іншими учасниками кримінального провадження потребує додаткових наукових розвідок та правового регулювання. Наукові дослідження щодо цих питань за період дії КПК України 1960 р. так і не вирішили цю проблему. Наразі діяльність слідчого в ході проведення досудового розслідування суттєво обмежена наглядом та процесуальним керівництвом прокурора і контролем суду, а взаємодія слідчого з оперативними підрозділами та експертними службами зазнала суттєвих змін, що також залишається концептуально не дослідженим.

Актуальність піднятих у статті питань підтверджується тим, що дослідження взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження під час проведення досудового розслідування до цього проводилось в умовах дії Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р. На даний час

відсутні наукові роботи, які б у повному обсязі концептуально досліджували зміни та особливості взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження в контексті дії чинного Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. Тому виникла необхідність дослідити це питання з точки зору сучасного національного кримінального процесуального законодавства.

Окремі питання взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження під час проведення досудового розслідування розглядалися у роботах О. М. Бандурки, Ю. В. Баулина, Л. В. Головка, Ю. М. Грошевого, В. С. Зеленецького, О. М. Ларина, В. А. Линовського, Л. М. Лобойка, М. А. Погорецького, О. Ю. Татарова, С. А. Шейфера, О. О. Юхна та ін.

Метою статті є дослідження особливостей взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження у сучасному стані, зокрема з такими, як керівник органу досудового розслідування, прокурор, суддя та експерт під час проведення досудового розслідування; вивчення наукових поглядів на це питання; напрацювання пропозицій з удосконалення основних положень КПК України, нормативно-правових актів України щодо взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження.

У сучасній Україні проводиться подальше реформування державних органів, у тому числі й органів внутрішніх справ. Процесуальний стан слідчого, його процесуальна самостійність та незалежність завжди були дискусійними, а з прийняттям чинного Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. ці питання набули ще більшої гостроти й актуальності. Слідчий є одним з основних учасників кримінального провадження з боку обвинувачення. Саме на нього ст. 40 УПК України покладено найважливіші завдання, такі як обов'язок починати досудове розслідування за наявності підстав, передбачених УПК України; проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій; доручення проведення таких дій відповідним оперативним підрозділам; призначення ревізій та перевірок; повідомлення за погодженням із прокурором особи про підозру; за результатами розслідування складання обвинувального акта тощо [1, с. 2]. Таким чином, саме від слідчого залежить якісне досудове розслідування та проведення кримінального провадження з тим, щоб суд мав можливість винести законний, обґрунтований та справедливий вирок по кожному правопорушенню. Законодавець наділив слідчого широким спектром повноважень, визначивши його як самостійну та незалежну службову особу, яка всебічно, повно та неупереджено досліджує всі обставини кримінального провадження, але разом з тим виконання покладених на нього обов'язків та здійснення прав неможливо без взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження. Тому вагоме значення має не тільки реалізація слідчим його безпосередніх повноважень, але й належна взаємодія з іншими органами та посадовими особами, такими як прокурор, керівник органу досудового розслідування, суд, експерт. Звісно, це невичерпний перелік осіб, з якими слідчий взаємодіє під час проведення кримінального провадження. Саме в такій взаємодії проявляється процесу-

альна самостійність і незалежність слідчого, як особи, відповідальної за хід та результати проведення кримінального провадження. Видається справедливим твердження С. І. Піскуна про те, що слідчий є центральним органом управління кримінальним провадженням. Саме через це дуже важливо, щоб слідчий володів управлінськими навичками, адже від правильної організації розслідування залежить його якість [4, с. 157].

На стадії досудового розслідування велику роль відіграє взаємодія слідчого з прокурором, яка реалізується через прокурорський нагляд за проведенням кримінального провадження. З прийняттям КПК України 2012 р. питання взаємодії слідчого з прокурором стало більш актуальним, він значно розширив повноваження прокурора щодо нагляду за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування. Згідно з положеннями ст. 36 КПК України саме прокурор здійснює процесуальне керівництво досудовим розслідуванням та надає доручення і вказівки слідчому [1, с. 2]. Майже 100 років тому М. В. Криленко так охарактеризував взаємовідносини слідчого і прокурора: прокурор та слідчий є, по суті, дві іпостасі однієї і тієї ж особи, і ми перетворюємо слідчого в помічника прокурора [5, с. 102]. Не можна не погодитися з таким твердженням, оскільки закріплення в чинному КПК України положення прокурора як процесуального керівника досудовим розслідуванням виключає повну самостійність слідчого при прийнятті процесуальних рішень чи проведенні слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій. Встановлене у ст. 40 КПК України положення, що слідчий при здійсненні своїх повноважень є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку особам, що не мають на те законних повноважень, забороняється, на нашу думку, необхідно трактувати як незалежність слідчого від вимог інших учасників кримінального провадження, крім прокурора, оскільки він має законні повноваження втручатися в діяльність слідчого [1, с. 2]. Так, тільки прокурор може приймати рішення про об'єднання чи виділення матеріалів досудового розслідування і таке рішення не може бути оскаржено (ст. 217 КПК України); виключно в його компетенцію входить прийняття рішення про проведення експертизи трупа чи освідування особи, що проводяться під час досудового розслідування незалежно від волі слідчого (ст.ст. 239, 241 КПК України) [1, с. 8]. За загальним правилом слідчий самостійно вирішує, які слідчі дії необхідно провести під час кримінального провадження. Але сучасним законодавством це право слідчого суттєво обмежено: слідчий тільки за погодженням з прокурором звертається до слідчого судді з клопотанням про проникнення чи огляд житла чи іншого володіння особи, про проведення обшуку, про тимчасове обмеження у користування спеціальним правом, відсторонення від посади, про арешт майна, про застосування запобіжних заходів або навіть про тимчасовий доступ до речей і документів тощо. Виключно ухвала слідчого судді є підставою для їх проведення. На нашу думку, це неприпустиме обмеження процесуальної самостійності слідчого, яке не лише не сприяє ефективності захисту прав та свобод громадян,

але й уповільнює досудове розслідування, негативно впливає на його якість та призводить до виконання слідчим безлічі заформалізованих процедур та узгоджень. Необхідно спростити процедуру, дозволивши слідчому самостійно звертатися до слідчого судді з клопотанням про проведення вищезазначених слідчих дій та заходів забезпечення кримінального провадження, обмежившись надсиланням прокурору повідомлення про це. Повністю підтримуємо думку О. І. Литвинчука про те, що для забезпечення реальної процесуальної незалежності та самостійності слідчого прокурор повинен бути позбавлений права: надання слідчому обов'язкових для виконання вказівок; скасування його рішень та визнання незаконними дій; надання дозволів тощо. Оскарження рішення та дій слідчого має відбуватися лише до суду [8, с. 181–183].

Взаємодія слідчого та суду під час проведення досудового розслідування проявляється в судовому контролі за діяльністю слідчого. Слідчий суддя приймає майже всі важливі рішення при досудовому розслідуванні. Як зазначено вище, кількість дій та рішень слідчого, які він приймає самостійно, обмежена порівняно з тими, згоду на які надає слідчий суддя. Таким чином, слідчий з усіх заходів забезпечення кримінального провадження має можливість самостійно лише викликати особу, а із слідчих дій: провести допит, одночасний допит двох або більше осіб, впізнання, огляд, слідчий експеримент та призначити експертизу тощо. Крім того, жодна з негласних слідчих (розшукових) дій не може бути проведена слідчим самостійно, без отримання згоди прокурора та слідчого судді. На нашу думку, такий процесуальний та судовий контроль за слідчим при проведенні досудового розслідування є надмірним, а проведення негласних слідчих (розшукових) дій необхідно законодавчо доручити прокуророві або скасувати процедуру отримання слідчим дозволу прокурора та обмежитись повідомленням про проведення слідчої (розшукової) дії. Санкція суду в цьому разі має залишитись, бо усі вищеперераховані слідчі (розшукові) дії суттєво обмежують права особи. Вважаємо, що немає потреби в судовому контролі та прокурорському нагляді за слідчим під час накладення тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом, тимчасового доступу до речей і документів, отримання зразків для експертизи, тимчасового вилучення майна, арешту майна, застосування таких запобіжних заходів, як особисте зобов'язання та особиста порука. Адже у надмірному захисті прав підозрюваних законодавець ускладнює положення як особи, що проводить досудове слідство, так потерпілого, свідка та інших учасників кримінального провадження. Це можна розглянути на окремому прикладі. Процедура тимчасового доступу до речей або отримання зразків для експертизи, регламентована гл. 15 КПК України, передбачає винесення слідчим клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів, у якому вказується: короткий виклад обставин кримінального правопорушення; правова кваліфікація кримінального правопорушення; речі і документи, тимчасовий доступ до яких планується отримати; підстави вважати, що речі і документи перебувають або можуть перебувати у володінні відповідальної фізичної або юридичної особи; значення речей і документів

для встановлення обставин у кримінальному провадженні; можливість використання як доказів відомостей, що містяться в речах і документах, та неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести, у разі подання клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю.

Потім слідчий має погодити це клопотання із прокурором, для чого він готує матеріали кримінального провадження, спілкується з прокурором. Якщо прокурор може прийняти слідчого, він погоджує таке клопотання. Після цього слідчий направляє його до суду. Слідчий суддя викликає до суду особу, у володінні якої знаходяться такі речі і документи (а згідно з положенням ст. 135 КПК України особа має бути повідомлена про виклик не пізніше ніж за три дні до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом). Таким чином, суд розглядає клопотання за декілька днів. Після отримання ухвали суду слідчий може здійснювати тимчасове вилучення. Отже, для виконання зазначеної процедури слідчий витрачає надто багато часу. Тож, здавалося б, нескладну та досить важливу процедуру слідчий може виконати лише днів за п'ять. Це, по-перше, призводить до втрати доказів, адже, якщо речі чи документи, що доводять вину підозрюваної особи знаходяться у неї або у її родичів, вони їх просто можуть знищити чи змінити (наприклад, підмінять або змиють сліди на знарядді вбивства). А, по-друге, виникають труднощі навіть для потерпілих, свідків, тому що їм необхідно з'явитися до слідчого для допиту, в ході якого має з'ясуватися, які речі і де саме необхідно вилучити, потім до суду, а потім ще й на проведення самого вилучення. За КПК України 1960 р. всі вищезазначені процедури слідчий проводив приблизно за одну-дві години, при цьому особа, заздалегідь повідомлена слідчим, приносила йому речі для тимчасового вилучення або слідчий сам прибував до такої особи, складав постанову про проведення виїмки, ознайомлював з нею особу та складав у присутності понятих протокол виїмки. Таким чином, можна зробити висновок, що сучасне кримінальне процесуальне законодавство ускладнює діяльність слідчого та перевантажує його необхідністю отримання певних, на нашу думку, зайвих погоджень.

Видається слушною думка А. Г. Коваленка, який зазначив, що слідчий повинен бути наділений повною процесуальною самостійністю, включаючи вирішення питання про обрання запобіжного заходу щодо підозрюваної особи. А прокурорський нагляд за слідчим має зникнути, оскільки це вступає в конфлікт з принципом змагальності процесу [7, с. 98–102].

Завжди залишалось дискусійним питання щодо взаємодії слідчого та оперативних підрозділів, і на сьогодні воно залишається не вирішеним. Стосовно положень КПК України 1960 р. К. Семенов зазначав, що закон однозначно визначив головним оперативно-розшуковий, невідкладний характер діяльності органів дізнання, підкресливши тим самим специфіку участі цих органів у розслідуванні злочинів [9, с. 87–92]. З прийняттям КПК України 2012 р. це положення повністю втратило свою сутність. Якщо раніше процесуальна самостійність та незалежність слідчого не виключала незалежності праців-

ників оперативних підрозділів і залишала за ними можливість самостійного вибору засобів та методів застосування власної практики при проведенні оперативно-розшукових заходів, то на даний час згідно з положеннями ст. 41 КПК України за оперативними підрозділами залишилось лише одне повноваження: брати участь у слідчих (розшукових) діях та негласних слідчих (розшукових) діях у кримінальному провадженні за письмовим дорученням слідчого, прокурора [1, с. 2]. Співробітники оперативних підрозділів не мають права здійснювати процесуальні дії за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора. Виключенням з цього є право заводити оперативно-розшукову справу стосовно осіб, що ухиляються від досудового розслідування та суду, і при забезпеченні захисту осіб у кримінальному судочинстві. Тобто у дискусійному питанні незалежності слідчого від працівників оперативних підрозділів законодавець поставив крапку і однозначно визначив самостійність слідчого. Наразі існує така практика, коли слідчий складає необхідні клопотання, отримує всі необхідні погодження та ухвали й передає їх для виконання працівникам оперативних підрозділів, самостійно не здійснюючи негласні слідчі (розшукові) дії, внаслідок відсутності практики та необхідних навичок (наприклад, практики роботи з конфідентами). Таким чином, на слідчого покладено зайвий обов'язок по отриманню ухвали суду на проведення негласної слідчої (розшукової) дії. На нашу думку, доцільно було б надати працівникам оперативних підрозділів право виконувати негласні слідчі (розшукові) дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді та прокурора.

У національному кримінальному процесі завжди гостро обговорювалось питання взаємодії слідчого та керівника органу досудового розслідування, який здійснює відомчий процесуальний контроль за діяльністю слідчого. Він організовує досудове розслідування та має значний обсяг повноважень, зокрема: визначати слідчого (слідчих), який здійснюватиме досудове розслідування, а в разі здійснення досудового розслідування слідчою групою визначати старшого слідчої групи; відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування та призначати іншого слідчого; ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, давати слідчому письмові вказівки, які не можуть суперечити рішенням та вказівкам прокурора; вживати заходів щодо усунення порушень вимог законодавства; погоджувати проведення слідчих (розшукових) дій та продовжувати строк їх проведення; здійснювати досудове розслідування, користуючись при цьому повноваженнями слідчого, тощо (ч. 2 ст. 39 КПК України). Незважаючи на те, що по відношенню до наглядових повноважень прокурора повноваження керівника органу досудового розслідування значно звужені, вони, на нашу думку, можуть відчутно обмежувати процесуальну діяльність слідчого. Це проявляється в правах керівника органу досудового розслідування надавати слідчому письмові вказівки та погоджувати проведення слідчих (розшукових) дій і продовжувати строк їх проведення. На думку Т. Ю. Попової, наявність процесуальної та адміністративної залежності від керівника органу досудового розслідування не дає мож-

ливості слідчому ідентифікувати себе як особу процесуально самостійну та адміністративно незалежну [6, с. 9]. Крім того, у випадках відмови прокурора в погодженні клопотання слідчий має право звернутись до керівника органу досудового розслідування, який після вивчення клопотання за необхідності ініціює розгляд питань, порушених у ньому перед прокурором вищого рівня. На нашу думку, слідчому у разі незгоди з вимогами прокурора або відмови прокурора в погодженні клопотання необхідно надати право звертатися до прокурора вищого рівня або до суду самостійно. Разом із тим КПК України визначив, що процесуальне керівництво на досудовому розслідуванні здійснює прокурор, а отже, надання слідчому вказівок по суті проведення кримінального провадження керівником органу досудового розслідування суперечить цьому положенню, тому що, як випливає із зазначеного, існують дві особи, які здійснюють керівництво під час кримінального провадження.

З огляду на досліджуване питання важливо дослідити взаємодію слідчого з експертом та спеціалістом. Згідно з положеннями ст. 69 КПК України експертом є особа, яка володіє науковими, технічними або іншими спеціальними знаннями, має право згідно із законом на проведення експертизи і якій доручено провести дослідження об'єктів, явищ і процесів та дати висновок з питань, які виникають під час кримінального провадження [1, с. 3]. Відповідно до положень ст. 71 КПК України спеціалістом є особа, яка володіє спеціальними знаннями та навичками застосування технічних або інших засобів і може надавати консультації під час досудового розслідування і судового розгляду з питань, що потребують відповідних спеціальних знань і навичок [1, с. 3]. Експерт і спеціаліст залучаються до кримінального провадження та відсторонюються виключно за ініціативою сторони захисту чи обвинувачення, або суду. При цьому і експерт і спеціаліст надають учасникам кримінального провадження допомогу з питань, що потребують спеціальних знань і навичок. Але, порівнюючи права і обов'язки експерта та спеціаліста, впливає їх суттєва відмінність: експерт несе відповідальність за завідомо неправдивий висновок, відмову без поважних причин від виконання покладених обов'язків у суді, невиконання інших обов'язків, а на спеціаліста лише у разі неприбуття до суду без поважних причин або неповідомлення про причини неприбуття судом покладаються всі витрати, пов'язані з оголошенням перерви в судовому засіданні. І хоча, на відміну від висновків експерта, свідчення, що надає під час досудового провадження спеціаліст, не віднесені однозначно законодавцем до джерел доказів, на нашу думку, в КПК України необхідно передбачити кримінальну відповідальність спеціаліста за надання завідомо неправдивих пояснень та навмисне перешкоджання встановленню істини по кримінальному провадженню. Адже залучений учасниками кримінального провадження несумлінний спеціаліст, який навмисно даватиме невірні пояснення, може суттєво зашкодити проведенню досудового розслідування чи судовому розгляду кримінального провадження (наприклад, нераціональне призначення експертних досліджень або необережне поводження з речовими доказами, що призведе до втрати слідів кримінального правопорушення).

Таким чином, питання взаємодії слідчого з іншими учасниками кримінального провадження залишається актуальним, тому підлягає подальшому теоретичному дослідженню. Загальною метою правосуддя є протидія злочинності, успіх якої безпосередньо залежить від того, наскільки швидко, повно та якісно буде розслідувано кожне кримінальне правопорушення та проведено досудове розслідування, в ході якого будуть викриті та передані суду всі особи, винні в його вчиненні. Правильне вирішення всіх питань у ході проведення досудового розслідування покладається в основу вироку суду та багато в чому визначає його законність та справедливість. На нашу думку, досягнення цієї мети неможливо без якісної, налагодженої, законодавчо урегульованої взаємодії всіх учасників кримінального провадження та без надання слідчому справжньої процесуальної незалежності під час проведення досудового розслідування.

Список літератури:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : Закон України від 13.04.2012 р. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
2. Уголовно-процессуальный кодекс Украины: научно-практический комментарий / под общ. ред. В. Т. Маляренко, Ю. П. Аленына. – Х. : Одиссей, 2005. – 968 с.
3. Про оперативно-розшукову діяльність [Електронний ресурс] : Закон України від 11.08.2013 р. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>.
4. Піскун С. І. Окремі доручення слідчого / С. І. Піскун // Вісн. Запоріж. юрид. ін-ту МВС України : наук.-практ. зб. / гол. ред. М. В. Тищенко. – Запоріжжя : Юрид. ін-т МВС України, 1998. – С. 157.
5. Полянский Н. Н. Советское законодательство о судоустройстве в его основных моментах / Н. Н. Полянский // Право и жизнь. – 1927. – Кн. 8–10. – С. 102.
6. Попова Т. Ю. Уголовно-процессуальный статус руководителя следственного органа : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Т. Ю. Попова ; Южно-Уральский гос. ун-т. – Челябинск, 2012. – 30 с.
7. Коваленко А. Г. От реформирования следствия – к становлению правового государства / А. Г. Коваленко // Організаційно-правові питання реформування досудового слідства в Україні : матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Донецьк, 13 груд. 2002 р. – Донецьк : ДІВС, 2003. – С. 98–102.
8. Литвинчук О. І. Процесуальний статус слідчого в кримінальному процесі України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / О. І. Литвинчук ; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2007. – С. 181–183.
9. Семенов К. Процессуальные правоотношения следователя, участников процесса и прокурорский надзор / К. Семенов // Юрид. вестн. – 1999. – № 3. – С. 87–92.

Луньова О. С. Проблемные вопросы усовершенствования взаимодействия следователя с другими участниками уголовного производства.

В статье рассмотрены особенности взаимодействия следователя с другими участниками уголовного производства, такими как руководитель органа досудебного расследования, прокурор, следственный судья и другие. Проведен анализ юридической литературы, в которой рассматриваются полномочия следователя. В связи с изменениями в национальном уголовном процессуальном законодательстве предложены новые формы взаимодействия следователя с другими участниками уголовного производства.

Ключевые слова: следователь, полномочия, взаимодействие, сторона обвинения, участники уголовного производства, процессуальная самостоятельность, судебный контроль.

Luneva O. S. Problematic issues of improvement of an interaction between an investigator and other participants of criminal proceedings.

Problem setting. The article considers features of the interaction between an investigator as a representative of the prosecution and other various participants of criminal proceedings including a head of investigation unit, prosecutor, investigative judge and others.

The topicality of raised questions in the current article is confirmed by the fact that previously the interaction between an investigator and other participants of criminal proceedings in pre-trial investigation was conducted in terms of the former Criminal Procedural Code of Ukraine (1960).

Recent research and publications analysis. Some of questions regarding the interaction between an investigator and other participants of criminal proceedings in pre-trial investigation were examined by Linovskii V. A., Bandurka A. M., Groshevii Y. M., Larin O. M., Loboika L. M., Pogoretskii M. A., Tatarov O. Y., Sheiffer S. A., Golovko L. V., Baulin O. V., Zelenetskii V. S., Yukhno A. A. and others.

Paper objective. The main aim of the article is a research of features of the interaction in current circumstances between an investigator and other participants of criminal proceedings including the head of investigation unit. It concerns as well the research of different scientific views regarding the matter and various ideas about improvement of principal norms in the Criminal Procedural Code of Ukraine and other legal acts that regulate the above-mentioned interaction.

Paper main body. During the pre-trial investigation the essential question is the interaction between an investigator and a prosecutor who conducts an oversight in criminal proceedings. The current Criminal Procedural Code of Ukraine greatly expanded the full powers of the prosecutor to oversee the compliance of laws during a pre-trial investigation. Only the prosecutor should conduct a procedural supervision in a pre-trial investigation. We believe this procedural possibility limits an investigation independency.

The interaction between an investigator and court during the pre-trial investigation reflects in judicial control over the investigation activity. An investigative judge takes almost all essential decisions in the pre-trial investigation. We believe such procedural and judicial control during the pre-trial investigation is excessive, and legally, undercover investigative (detective) actions could be controlled by the prosecutor.

It has been always discussed the question of the interaction between an investigator and various detective units. The matter is still unsolved. We believe consideration should be given either to allow detectives to conduct independently undercover investigative (detective) actions or request their conducting to an investigative judge or prosecutor.

Conclusions. Besides that, consideration should also be given to research the interaction between an investigator and an expert (specialist). We believe that the criminal responsibility for providing false statement and an intentional obstruction of identifying the truth in criminal proceedings should also be reflected in the Criminal Procedural Code of Ukraine.

Key words: investigator, full powers, interaction, the prosecution, participants of criminal proceedings procedural independency, court control.

Надійшла до редколегії 06.05.2015 р.